

TÁBORTŰZNÉL

Egy bengáli tigris fotója alá

K O N C Z I S T V Á N

Szeme – rejtélyes sivatagi kútba merülő
ikergolyóbis, igézőn bont közönyre
fényt és árnyékot, kiszámíthatatlan
színképe ő diadalnak, halálnak s a
nagy abszurdum mint utolsó áldomás
a létezés élményét úgy szimatolja, akár a
győző győzelem után a vér szagát.

A félelmen túl gátlás és görcs oldódva
szabadul, mint nyugétól megváltott halálos
nyugalom, reflexe nem talmi jövőért,
csak – ha lehet – még egy perc életért
feszül, mint felhúzott íj vagy lant,
amely körül célpont s néma csend
nem távlat, nem is remény, csupán csak vak kaland.

Hűvös az éjszaka, a tábor tüzénél sunyítva
lobban a fény, dagályos szóözön zsinatol, –
hány ezer éve hordja már össze színét és alját a szónak,
ha hitvány csepűrágó csupán, akár szolgának, akár úrnak;
vak erő így hát az értelem is, és csak börtön a társadalom,
vésznek, pestisnek küldhette az embert, nyilván, világra
egy pusztító isten vagy démoni fátum.

Csak a harc marad, öldöklő s öngyilkos háború,
körül csapdák állják útját a nyomásnak,
horkan az éj, ragadós nyál köti egybe sárral

és rossz ízzel a bomló avart; puha nesz,
mint pamlagra könnyű lepel, omlik a tájra,
s a szeme – rejtélyes sivatagi kútba merülő ikergolyóbis,
a semmit pásztázza, s úgy marad, akár a mű, egyedül s magára.

Nemes Fekete Edit: Mák, 1968